

[J. Oskar Andersen.]

spørge: Vi ønsker at faa at vide, hvad Sagkundskaben siger. Det maa dog virkelig Sagkundskaben for mange, mange Aar siden have taget Stilling til, hvorvidt den ønsker det ordnet paa den ene eller den anden Maade. Det forekommer mig, at det, Ministeren siger, gælder til Wandsbeck. Der var ikke noget som helst her, der fordrede lang Tid for den højtærede Minister til Besvarelse.

Ogsaa med Hensyn til de andre Spørgsmaal, der blev stillet, de to Spørgsmaal, som vi stillede for at faa Klarhed over, hvad Omkostningerne vilde andrage ved en Bygning paa Magistratsgrund, varede det flere Uger, inden vi fik Svar, og det ene Svar, vi fik, var af en saadan Art, at man blot behøvede at gaa hen og slaa op i en Vejviser for at læse sig til det. Er det en Maade at svare et Udvalg paa, naar man virkelig ønsker at være forhandlingsvenlig? Oprigtig talt, saadan forekommer det mig ikke, at man kan stille sig. Jeg har den Opfattelse, ikke at Ministeren er uvillig, tværtimod, jeg har et godt Indtryk af den højtærede Minister, men at der oppe i Ministeriet sidder nogle Mennesker, der har en bestemt Plan, som de absolut vil have gennemført. Men det kan ikke nytte, for de faar den ikke gennemført, det er derfor ganske upraktisk at føre den Plan frem. Det er ganske som med det sidste Teaterforslag, der var fuldstændig hen i Vejret, kan man godt sige, fordi der ikke var Mulighed for Tilslutning til det fra den Side, hvorfra der nu en Gang skal Tilslutning.

Jeg takker Ministeren, fordi han har udtalt sig paa en saadan Maade, at der nu er Mulighed for at finde en Løsning; det forekommer mig ogsaa, at Ordførerne for de andre Partier har udtalt sig saadan, at det tyder paa Muligheden af en Løsning. Jeg fik imidlertid ikke Svar fra Ministeren paa, om han nu, naar vi retter vort Spørgsmaal til ham igen, vil svare som sidst: Vi ønsker ikke at svare derpaa, for Ministeriet ønsker ikke at sælge eller bytte disse Grunde. Hvis dette er Tilfældet, er selvfølgelig pure den Mulighed afvist. Man har altsaa ikke paa nogen Maade villet forhandle med Magistraten, ikke paa nogen Maade villet medvirke til at sikre, at vi faar en frit beliggende, virkelig god Grund, hvor man kan opføre en ny og sikker Bygning. Men det maa den højtærede Minister saa vide, at det kan ikke nytte heller, at Ordføreren for Venstre stadig taler hans Plans Pris. Vi ved her i Rigsdagen tilstrækkeligt fra Ombygningen af Frederiks Hospital, hvad det vil sige at bygge saadan

en mør gammel Bygning om, og det er oven i Købet blevet sagt, at hele den Lønge, der ligger ud imod Ny Vestergade, er fuldstændig ubrugelig, saa saare man rører ved den. Altsaa, vi har ikke nogen som helst Sikkerhed for, at de finansielle Beregninger, Ministeren har opstillet for os, i mindste Maade vil kunne holde, og saa er det, jeg siger: Rigsdagen kan virkelig ikke letsindigt gaa med til noget, uden at man først har faaet Klarhed over, hvad virkelig en ny, brand-sikker Bygning vil koste. Derfor siger jeg igen til Ministeren, at er det Mening, at vi nu i denne Samling igen skal have det samme afvisende Svar, saa er der efter min Mening om det foreliggende kun eet at gøre, og det er at gaa over til Rosenborg-Planen, som altsaa synes at kunne samle. Men jeg er ganske klar over, at der bliver et Ramaskrig her i Byen; hvad enten man bygger paa den ene eller den anden Plads i Rosenborg Have, vil der blive et Ramaskrig for hvert Træ, der fældes her, og det er ganske klart, at denne Løsning ikke paa nogen Maade er bedre. Om den vil blive billigere, tør jeg ikke udtale mig om, for det mangler vi jo Oplysninger om.

Jeg vil slutte med at takke Ministeren ogsaa for de Udtalelser, han kom med om sin egen Stilling til Sagen, hvis han ikke faar den gennemført, idet jeg mener, at vi af disse Udtalelser kan gøre os Haab om, at Ministeren vil lægge et meget alvorligt Pres ogsaa paa de Kræfter, der hidtil har modsat sig, at der kom et Resultat ud af det.

Zahle: De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Sneum fremsatte angaaende Provimuseerne, rammer jo ikke direkte det her foreliggende Emne, men de interesse-rede mig i høj Grad. Jeg tror, at det ærede Medlem i Realiteten har Ret, men at Forholdet desværre er det, at Bestyrelserne for mange af vore Provimuseer i Ærbødighed for den Autoritet, som Nationalmuseets Ledelse naturligvis maa have, bøjer sig for denne og derfor ikke staar fast paa det, som var et naturligt Krav for dem. Jeg tror, at i mange Tilfælde er Ting, som burde være forblevet i Provimuseerne, ført til København, endogsaa i Tilfælde, hvor Nationalmuseet i Forvejen havde saadanne Ting. Provinserne er derfor blevet forfordelt, og det ikke alene med Hensyn til disse historiske Ting, Ting, som er fundet paa Egnen, men det Arbejdsforhold, der bestaar imellem Provinsernes Kunstsamlinger og de københavnske Samlinger, kunde vist ogsaa i høj Grad trænge til en Ændring. At Forholdet ikke er